

[Olufson.]

gaaet frem og tilbage i 3 Aar, pludselig kommer til en højere Erstatning. Den Opfattelse er ved at brede sig og ved at gøre sig gældende, at dette Over-Skyldraadets nye Standpunkt skyldes det Pres, som den højtærede Landbrugsminister har lagt paa dette Raad. Jeg tvivler stærkt derom, jeg tror ikke, at det er dette, der er Grunden.

Jeg tvivler ikke om, at den højtærede Minister gerne har villet øve et saadant Pres, men jeg tvivler om, at Over-Skyldraadet har bøjet sig derfor. Naar Over-Skyldraadet nu er kommet til en anden Erkendelse, er det, fordi det er blevet oplyst, at den Vejoverføring ved Otterup Station, der bevirkede, at Grundværdien steg, var allerede en Kendsgerning den 23. Marts, og da Jorden blev afleveret den 1. April, kan det maaske med nogen Ret siges, at der allerede var Byggegrundsmuligheder de 8 Dage senere, da Overkørselen var en Kendsgerning. Det er det Standpunkt, som Over-Skyldraadet har taget. Det har sagt: Værdien af de 18 Tdr. Land, der ligger inde ved Otterup Station, forhøjer vi, men hele Landbrugsjorden er ansat i Henhold til Loven af 4. Oktober 1919, og den rører vi ikke ved.

Men saa har Over-Skyldraadet gjort noget, som jeg maa beklage, idet det har forhøjet Erstatningen for Ferritslevgaardens Jorder med 4 000 Kr. Ferritslevgaarden var en af de mest møjbeskidte Gaarde, vi har overtaget. Den var overhovedet ikke tjenlig til Husmandsbrug. Der blev derfor trukket en meget klækkelig Sum fra som Kulturforringelse. Vurderingsmændene, Skyldraadet, der den Gang besigtigede Ferritslevgaard, og Over-Skyldraadet, der besigtigede Ferritslevgaard, var alle enige om, at dette Fradrag var paa sin Plads. Jeg synes derfor, at Over-Skyldraadet nu, efter at 3 Aar er gaaet, og efter at Husmændene har lagt et mægtigt Arbejde i at forbedre Kulturen, staar uhyre svagt, naar det begynder at give et Tillæg til denne Vurdering.

Men i øvrigt skal jeg ikke opholde mig saa meget ved Over-Skyldraadets Afgørelse, da Over-Skyldraadets Afgørelse er endelig. Over-Skyldraadet er den højeste Instans, vi har i disse Sager, højere endog end Ministeren. Man kan kritisere Afgørelsen, og den bliver rigeligt kritiseret i denne Tid, og ikke altid uden Grund efter min Mening; men selve Kendelsen er endelig.

Men det, der er det kriminelle i hele Landbrugsministerens Optræden, er det, at han har søgt at lægge Pres paa en Instans,

der var over ham, var den højeste Instans i disse Sager, en Instans, som Landbrugsministeren ikke havde Lov til at lægge Pres paa. Det viser sig jo ogsaa, at det kan have farlige Konsekvenser. Det gamle Ord om, at naar man rækker en vis Mand en Finger, tager han hele Haanden, har jo allerede vist sin Berettigelse i en Artikel, som Formanden for Lensbesiddernes Fagforening, Hr. Sehested, skrev i „Berlingske Tidende“ den 5. Januar. Den viser, at Lensbesidderne er blevet meget mere forslugne i den sidste Tid. Nu er der ikke længere Tale om Erstatning; nej, nu skal Lovens Grundlovmæssighed prøves igen af Højesteret. Lensbesidderne mener nu, at der maaske er kommet en noget mildere Strømning, og vil prøve, om den Holdning, som Statens øverste Repræsentant har taget i denne Sag, ikke kan bevirke, at der nu er mere Medvind, end der tidligere har været. Og deri ligger det farligste, det, som den højtærede Landbrugsminister skulde have forskaanet os for.

Jeg gaar ud fra — og efter det Svar, som den højtærede Minister har givet i Finansudvalget, kan jeg ikke gaa ud fra andet —, at de Meddelelser, der er fremkommet i Pressen, er rigtige; og hvis det er Tilfældet, mener jeg, som sagt, at Ministeren ikke har handlet med Statens Tary for Øje, men at han har handlet i Modstrid med Loven, hvorefter Over-Skyldraadet er øverste Instans i disse Sager. Vi mener, at han har bøjet sig for en Stemning her i Landet, fremkaldt af Avissskriverier, af udsendte Pjecer og andre Tryksager fra Godsejerne, og at han har bøjet sig til Fordel for en lille Klike, der gennem Aarhundreder har været underkastet Statens Forsorg og Om-sorg, og som nu, da denne Forsorg og Om-sorg glipper, søger at tilrane sig det mest mulige af det, som faktisk er Statens.

I en saadan Situation burde der ikke være Tvivl om, hvor Landets Statsminister og Landbrugsminister stod, men det er der blevet. Der burde ikke være Tvivl om, at Ministeren stod som Vogter og Værner af Statens Interesser, Jordfondens Midler, men det er der i allerhøjeste Grad. Det Svar, Ministeren har givet, er uklart og flydende, og vi fra vor Side kan ikke finde os til Rette i dette. Vi har derfor draget Sagen frem her i Salen, for at Ministeren overfor Offentligheden kan faa Lejlighed til at give et Svar, der ikke kan misforstaas, et Svar, der viser, at Statsministeren staar som Statens Repræsentant, ikke som Lensbesiddernes.

Jeg vil gerne, for at Ministeren kan faa Lejlighed til at give dette Svar, rette et Par